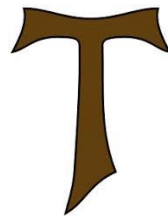

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

octubre de 2023

núm. 269

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

**3 D'OCTUBRE,
TRÀNSIT DEL NOSTRE PARE SAN
FRANCESC D'ASSÍS**

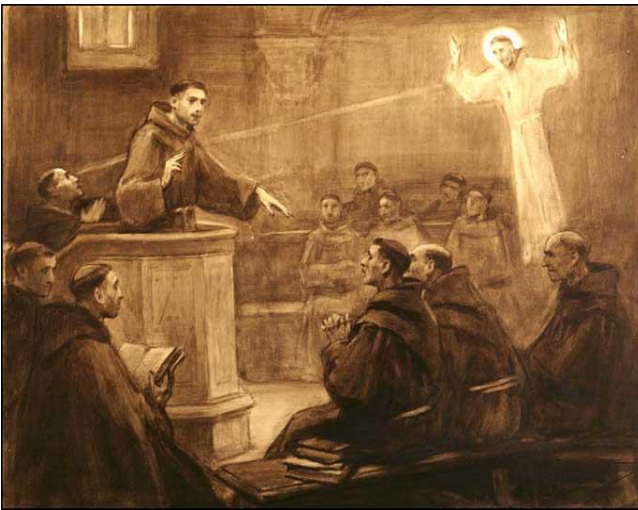

UNA CARTA DE HACE 800 AÑOS

Mientras Domingo de Guzmán promovía el estudio, entre sus frailes para combatir la herejía con autoridad, San Francisco no se propuso jamás convencer a nadie. Se completaban como los amantes de la Verdad, y los testigos del Amor seráfico.

Unos y otros eran pobres y salieron a los caminos a predicar. Unos predicaban la doctrina con su túnica alba y manto oscuro, otros la penitencia con su túnica y manto gris. Dominicos y Franciscanos, fueron un huracán del Espíritu que cambió la Iglesia y la sociedad de su tiempo.

Pero, la Orden de los hermanos menores crecía, se multiplicaban los frailes, se extendían por el mundo las fundaciones. Aunque, ya iban ingresando algunos hermanos letrados, un día, los frailes manifestaron a san Francisco su impotencia en el momento de predicar, y sobre todo el malestar ante los herejes. Estaban en inferioridad de condiciones, no tenían argumentos suficientes para defender la Verdad...

Se trataba de promover el estudio. Francisco no lo tenía claro y se resistió, pero al fin, cedió ante necesidad. Fiado de su buen espíritu, dio licencia a Fray Antonio para enseñar Sagrada Teología a los Hermanos. Lo

hizo con una brevísima carta la cual titula “mi obispo”, tratamiento de cortesía que se daba en aquel tiempo a los predicadores insignes:

“Al hermano Antonio, mi obispo.

El hermano Francisco

Salud.

Me agrada que enseñes la Sagrada Teología a los hermanos, a condición de que, en su estudio, no apagues el espíritu de oración y devoción según se afirma en la Regla”.

He aquí la carta que ahora cumple 800 años. San Francisco la dictó a Fray León, para el hermano Antonio. El mensaje sigue siendo actual.

El estudio, incluso el de la Sagrada Teología, no debe apagar el espíritu de la oración y devoción, ni en el maestro ni en los discípulos. Que lo principal del franciscanismo, según la Regla, no es acumular conocimientos, sino fomentar la santa devoción y la acogida continua del Espíritu del Señor y su santa operación, el aliento de Cristo que configura y nos hace testigos de su Amor. *“Dichosos los que escuchan la palabra de Dios y la guardan”* (Lc 11,28).

Fray Antonio enseñó a los hermanos en Bolonia, Toulouse, Montpellier y Padua. Dio ejemplo a los discípulos alternando la enseñanza con tiempos de recogimiento en el eremitorio de Monte San Pietro. Fecundó su trabajo con el testimonio de su santidad.

El mensaje franciscano de esta brevísima misiva es importante en esta hora, cuando se tiende a hacer un “público cautivo”. Hay gentes cautivas de la TV que confunde y manipula. Hay cautivos del móvil y de los juegos. Pero, también hay cautivos de los cursos *on line*, de encuentros y reuniones sin más fruto que “hacer lo que siempre se hizo”, aunque no sirva para nada.

Vale el estudio pausado, interiorizado, “de rodillas”, de las cosas del Señor. Y cuando el Espíritu del Señor desciende sobre nosotros y nos envuelve, como a la Santa Virgen, también nosotros, sin sentirlo, irradiamos su Presencia. Y... nada apaga “el espíritu de devoción al que todas las demás cosas deben servir” (Rb V,2).

Sor Victoria Triviño, osc

MES D'OCTUBRE, MES DEL ROSARI

Tradicionalment, en el món catòlic, al mes d'octubre se li diu "el mes del Rosari". També és en aquest mes que celebrem una de les festes de la Mare de Déu sota l'advocació del Roser, la festa de la qual és el 7 d'octubre en el nostre país.

El Rosari és una devoció de la qual tots en tenim gran necessitat, i avui en dia, més que mai.

Tant a Lourdes com a Fàtima, la nostra Mare del Cel, en les seves aparicions, va insistir molt en que reséssim sovint el Rosari.

Els catòlics del segle XXI cada cop estem menys lligats a l'Església. Una causa important d'aquest fet és perquè l'ensenyament moral de l'Església ha topat i segueix topant amb l'evolució dels pensaments de les nostres societats, cada vegada més laiques.

Durant aquests darrers anys s'ha vist un gran augment de maneres de pensar que, en nom de la cultura, la modernitat i les polítiques socials públiques de molts països, bàsicament de la nostra Europa, estan en desacord, fomenten les seves idees a gran part de la població, mitjançant les lleis dels parlaments. Tampoc ignorem que l'educació de les persones es du a terme, primerament a les famílies, després a les escoles i a través de les polítiques governamentals.

Per una altra banda, reconeixem que hi ha una gran manca de formació en la fe, sobretot en gran nombre d'adults educats en el catolicisme.

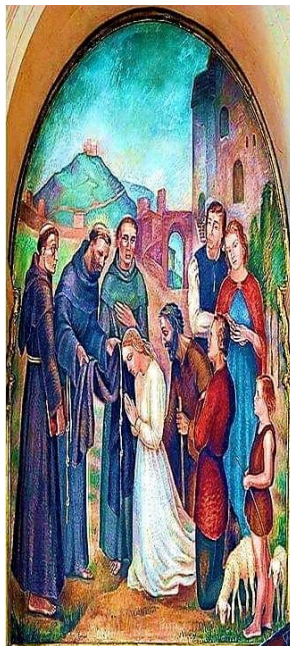
Monsenyor Fulton Sheen, un dels grans gegants intel·lectuals, espirituals i mediàtics del segle XX, tenia una profunda devoció per la Mare de Déu. En una conferència que duia com a títol “La dona que estimo”, diu que l’Església i Maria tenen un lligam molt fort, ja que quan “deixem de banda la devoció mariana, l’amor per l’Església també minva”, i si mirem aquesta frase a la inversa, passa el mateix, és a dir, que quan deixem de costat l’Església, l’amor per Maria disminueix.

Resar el Rosari és una devoció de la que en tenim gran necessitat. Si donem un cop d’ull a la vida dels sants i de les santes, ens adonarem que per a la gran majoria d’ells, el Rosari va ser un instrument privilegiat del seu diàleg quotidià amb el Senyor. Va ser el Rosari qui els va conduir a una intimitat cada vegada més profunda amb Jesús i amb Maria.

Gosem oferir cada dia una estoneta del nostre temps al Bon Déu i a Maria, a través de la pregària del Rosari.

Bon i sant mes del Rosari !!!

Balbina Birba, ofs

Indulgencias Plenarias para los Franciscanos Seglares

SON DÍAS DE INDULGENCIA:

1. *El día de Profesión.*
2. *El 16 de mayo, Santa Margarita de Cortona.*
3. *El 25 de agosto, San Luis IX, Rey de Francia.*
4. *El 04 de septiembre, Santa Rosa de Viterbo.*
5. *El 04 de octubre, N.S.P. San Francisco.*
6. *El 17 de noviembre, Santa Isabel, Princesa de Hungría*
7. *El 29 de noviembre, Todos los Santos de la Orden.*

A DÓNDE VAS REINA MÍA

Sor Victoria Treviño, osc

I. Anochecer

Cae la tarde. El sol se va,
arrastra un manto de estrellas
que bordan de plata el Segre.

Los Cofrades de La Sangre,
vesta negra y rostro grave,
ya van saliendo a la calle.

Cual si vinieran de lejos,
del Calvario descendiendo,
llevan al Cristo yacente.

Es el Cristo de la Sangre
que han bajado de la cruz
para llevarlo a enterrar.

El más puro y santo entierro
que han contemplado los siglos
sale a las calles de Lleida

Y la calle se transforma
en la Vía Dolorosa.
¡Oh! Tarde del Viernes Santo.

II. Es de noche

Se oye un estruendo de lanzas.
Un repique impresionante
golpeando la calzada.

El repique se aproxima
¡son las lanzas *Deis Armats!*
que dan escolta a la Virgen.

-Madre de La Soledad

¿A dónde vas Reina Santa?

¿A dónde vas Reina mía?

-Hoy voy siguiendo las andas

donde yace mi Hijo muerto

como una ánfora quebrada.

Pasa la Madre bendita

envuelta en manto de duelo.

¡Oh! ¡Que no la toque nadie!

Porque “Els Armats” la protegen

como se guarda a una virgen,

como se cuida a una madre.

III. Amanecer

Oh Virgen yo te contemplo

de toda pasión consuelo

de la soledad remedio.

Para la madre afligida

que llora al hijo perdido,

o añora al esposo amado.

Para el padre y el amigo,

para el hijo y el hermano

que en vano esconden su pena...

Pasa la Madre piadosa

de mirada compasiva,

de la Soledad, Señora.

Que la soledad se aprende

caminando junto a Ella,

tras el Cristo de la Sangre.

Que la soledad se cura
y se transforma en dulzura
cuando la Madre te mira.

Llegará el amanecer
de resurrección y gloria.

Des de 1862 l' Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida va celebrant anualment els seus certàmens literaris dedicats a la Mare de Déu, amb el sobrenom de Verge Blanca

Va el moment de la felicitació del Bisbe de Lleida i lliurament del premi pel President de la Congregació de la Sang: Diploma; Una imatge de la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia Mariana, Patrona de Lleida, amb placa relativa al premi; llibre de la Història diverses vegades centenària de la Congregació; una placa de la Congregació expressant gratitud; Foto de la Mare de Déu de la Soledat i un xec de 500 €.

Va acompanyar Sor Victoria tota la seva jove comunitat i el Rector del Santuari Mn Joan Pujol. La lectura de la seva Poesia va ser llargament aplaudida.

QUI ÉS AQUEST HOME, FRANCESC D'ASSÍS.

De les moltes preguntes que ens podem formular tota la família franciscana, és: qui és aquest home, Francesc d'Assís?.

Tot seguit intentarem desgranar aquesta pregunta per donar-hi la resposta adequada, i al mateix temps rebre un testimoni per la nostra fe cristiana.

Podríem, comença dient que l'encant de Francesc és, sens dubte, que el seu estil de vida ofereix una tendresa i una llibertat. De les paraules escrites pel sant, són com aigua clara que renta el cor i la vida.

I del seguici d'admiradors al llarg del temps, en formen part catòlics i protestants, agnòstics i racionalistes, poetes i estudiosos, i persones de poc esperit religiós.

En quan al diner, el repartia i el compartia. Va donar el seu vestit als pobres. Estimà i acollí els leprosos; cercà i acollí també els bandolers i saltejadors de camins; i gaudí d'una tendresa admirable amb els perduts de la terra.

El respecte i l'alegria i la cortesia envoltaren constantment tota la seva persona. Prengué consciència de la limitació del cor humà, però decidí creure en el més noble que es troba en cada persona, estimant-la fins arribar a la seva rehabilitació.

S'adonà del pecat del món, però no va perdre el temps en lamentacions. Més aviat, es dedicà a promoure el regne del bé, de la confiança i del perdó, de l'amor, de la pacificació, la paciència i el respecte mutu. I sempre renuncià a l'afany de sobresortir.

Francesc, és sabut per nosaltres, estimà les flors, les plantes, els animals, el sol i l'aguà... i no li va fer mal el germà foc, acarona el germà llop i els ocells escoltaren la seva veu.

Francesc, no és tan sols el fundador dels franciscans, ni un sant del cristianisme, ni un personatge històric de l'edat mitjana, que omple de tendresa, d'atractiu i d'admiració els homes i dones de qualsevol temps. Francesc és, sobretot, un "home bo", al qui la fe en Jesucrist i el seu Evangeli, l'alliberà de les seves esclavituds i equivocacions. A Francesc, Jesús, el va fer feliç i contagià aquesta felicitat a tots els seus germans i a tothom que, per un motiu o altre, el van tractar.

Francesc, és un home d'un cor tan gran i un amor tan desconcertant, que és un fidel testimoni de Jesús, en qui va creure i el va seguir bojament d'una manera humil, neta, entusiasta, i sobretot, amb un seguiment fidel i coherent fins al donar sospir de la seva vida, abans d'abraçar la germana mort.

Que aquests petits trets de la vida de sant Francesc, ens ajudin a créixer en la nostra fe i viure-la amb entusiasme i fidelitat, tal com ell la va viure.

Fr. Francesc Costa i Planagumà ofm.

Senyor, què vols que faci?

Fer la voluntat de Déu: “Senyor, què vols que faci?” Aquestes paraules van ressonar repetidament als llavis del nostre seràfic pare sant Francesc. La pregunta “Senyor, què vols que faci?” no parteix de la incertesa. Francesc va fer una opció categòrica a Espoleto per servir el Mestre i no pas l’esclau. “Senyor, què vols que faci?” va ser el desig sincer de sant Francesc de ser fidel a l’opció que va fer a Espoleto. Era la seva pregària diària de la qual va emergir el seu desig de conèixer la voluntat del seu Mestre i complir-la.

Podem dir que fer la voluntat de Déu va ser el primer vot i el més important perquè volia seguir el seu Mestre que va dir: “El meu aliment és fer la voluntat del Pare” (Jn 4, 34). Quan Jesús afronta la mort de la creu, prega a Getsemaní, “Pare meu, si és possible, aparteu de mi aquest calze” (Mt 26, 39). Tanmateix continua: “Que no es faci el que Jo vull, sinó el que Vos voleu” (Mt 26, 39). Jesús va complir la voluntat del Pare fins a l’últim moment de la seva vida. Per això, Ell podia dir a la creu, com una de les seves últimes paraules: “Tot s’ha complert” (Jn 19, 30) i “Pare, a les teves mans

confio el meu esperit” (Lc 23, 46). El nostre pare Francesc va esdevenir “Alter-

Christus”, en el sentit de complir la voluntat de Déu com ho va fer Jesús. Veiem el seu profund desig i lluita fins a la seva mort per complir la voluntat del Pare. Podem dir amb confiança que sant

Francesc va romandre fidel a la seva opció (que va fer a Espoleto) de servir el Mestre fins a la fi.

“Si m’estimeu, guardareu els meus manaments” (Jn 14:15), diu Jesús. Podem veure a la vida de cada sant el desig de complir la voluntat de Déu. Crec que el primer objectiu de la consagració religiosa és fer la voluntat del Pare. La nostra vocació franciscana ens ajuda a donar la pròpia vida i prendre damunt nostre la voluntat del Pare. D’aquesta manera, la nostra crida franciscana esdevé un sacrifici quotidià de la pròpia voluntat per poder complir la voluntat del Pare. En aquest sentit, cada fraternitat esdevé un esforç col·lectiu de la comunitat per fer la voluntat del Pare que els ha cridat.

Així doncs, germans, com que ens hem reunit pel capítol, no podríem repetir la pregària del nostre seràfic pare Francesc, “Senyor, què vols que fem”? És des d’aquesta perspectiva, més elevada, com hem d’enfocar viure la fraternitat, que és el punt més alt de la vida com a franciscans.

Fr. Arun Renald Stephen, ofmcap

SANT PERE D'ALCÀNTARA

Un gran home. Un home inquiet. Un home que cerca la fidelitat a allò que ha volgut ser. Era de família de “rancio abolenço”. Estudià a la Universitat de Salamanca. Un nivell cultural considerable i acadèmicament brillant. Una formació humanista i de pensament molt més que considerables, més aviat, dignes de ser tinguts en compte. Però... ves per on... volgué ser frare franciscà. La seva tasca va esdevenir molt important dins l'Orde, però tant com aquesta tasca, va ésser important la companyia, la proximitat i l'entrega al servei de la nova “refundació” del Carmel que proposava Santa Teresa de Jesús, que no era una refundació, era un anhel d'aspiració a una vida fidel. Sense jutjar mai el què es varen trobar dins la vida conventual. No podem prescindir del seu camí plegats en la recerca d'autenticitat a la vida religiosa de la seva època. Pere d'Alcántara i Teresa representen un fita en tot el moviment de l'ascètica i la mística del Segle d'Or. En aquest moviment no obliden a Sant Joan de la Creu, però ara no ens ocupa el seu camí, un camí que cal tenir molt en compte perquè és un mestre de l'espiritualitat. Més que un mestre. És un model a seguir i a considerar.

Es diu de Sant Pere d'Alcántara que les notes d'ell eren de profeta entre els profetes, ens ho recorda l'oració litúrgica de la seva festa: admirable penitència i altíssima contemplació. L'una sense l'altra no explicarien el contingut de la seva vida. Pot ser la que més el caracteritza sigui la penitència, però la seva ascètica seria impossible sense la seva vida mística.

Es diu d'ell que va ser un reformador. Penso que no n'hi ha per tant. Jo crec que més aviat era un home que buscava l'autenticitat de la vida que ell havia triat i ho va intentar portar-ho a terme. Mai va criticar ni indisposar-se contra els seus germans; una altra cosa és com ho van viure els seus germans. Cert que va generar un moviment de reforma. És veritat. A més, en el nostre Orde es parla de la reforma alcantarina i dels alcantarins. Fins i tot

generaren un estil de construcció arquitectònica en els convents on vivien i que construïen. Però mai demanà a ningú que el seguís. Mai va dir que tots els altres estaven perduts per la seva forma de vida. Senzillament, ell va triar un camí, el camí que volia viure a la llum de

Francesc d'Assís. Mai s'imposà, mai va demanar a ningú que el seguís, mai digué que qui no anés amb ell era infidel a la vida professada. Va tirar endavant i vingueren el companys que esdevingueren germans. També és cert que el moviment que generà va ésser vist com un moviment de dissidència dins de l'Orde. Va ésser acusat d'inventar un nou Orde i manera de religió no aprovat: Tenia demandes que posaven l'Orde entre l'espasa i la paret. En el seu ideari deixava clar que els eixos del seu propòsit eren una litúrgia silenciosa, compassada i meditativa;

una oració mental perllongada, de dues hores diàries, separades pel treball corporal; la meditació com a manera de sosteniment, vestit religiós i aixovar litúrgic en consonància amb la pobresa ambiental; vivenda similar a la dels camperols extremenys. Penso que era més un enfrontament de l'Orde amb ell que no pas d'ell amb l'Orde.

Per a mi és important remarcar el fet de la seva trobada amb Santa Teresa de Jesús. Teresa de Jesús tampoc pretenia ésser una

fundadora. Ni molt menys. Va ser una dona que volia ésser fidel a allò que per a ella devia d'ésser el Carmel. Tant, a l'una com a l'altra, els amoïnava la vida per la qual havien optat i van prendre la decisió de tirar-la endavant. Mai van acusar ningú de falta d'autenticitat. Anaren endavant amb el propòsit i després, les coses, vingueren com vingueren. Cap dels dos volia generar un nou Orde donat que s'identificaven amb tot el què havien professat, encara que Teresa ho feu, va fer sorgir un nou Orde, però no per allunyament de l'altra. S'insisteixo tant en aquesta relació de proximitat és perquè la trobo imprescindible per entendre els moviments reformistes de la seva època.

No estem parlant d'extremismes radicals. No parlem de situacions recalcitrants. Tampoc estem parlant d'exacerbaments. Estem parlant de posicionaments davant la vida i no la dels altres, si no la pròpia. Que ell era un radical... ves per on... sí. Que era un rigorista, també... Però rigorista amb ell mateix. D'una austeritat i pobresa sobremanera... que ja m'agradaria a mi estar a la seva alçada. La grandesa dels sants se'ns fa palesa perquè no busquen la santedat per als altres, la busquen per a ells mateixos i no la

imposen i no pretenen ser sants, segurament pretenen, només, ésser fidels. Hi hagueren conflictes, és cert...

El què ens ha de quedar d'ell és la seva voluntat d'ésser. Pere d'Alcántara no va fer, va ser. Pere d'Alcántara era i encara és un dels nostres. Sempre ho serà perquè en cada cor, en cada ànima i en cada cos franciscà, l'únic que es pretén és romandre asseguts, com a infants, en la falda de nostre Pare. Ell ho aconseguí. Segur.

Fra Joaquin Recasens, ofm

AGENDA

1 d'octubre, 1er diumenge

3 d' octubre, el Trànsit de Sant Francesc

4 d' octubre, SANT FRANCESC D'ASSIS , Fundador dels tres Ordes

8 d'octubre ,2n diumenge. Mare de Déu del Roser.

12 d'octubre, Mare de Déu del Pilar

13 d'octubre, Sant Serafi de Montegranaro

14 d'octubre, Beat Honorat Kozminski de Biala

15 d'octubre, 3r diumenge

19 d'octubre, Sant Pere d'Alcàntara

20 i 21 d'octubre Jornades “De Franciscanisme a Lleida”, **pot ser de forma presencial o, en connexió, informació** lleidaofs@gmail.com

22 d'octubre, 4t diumenge

23 d'octubre, Sant Joan de Capestrano

24 d'octubre “ESPERIT d'ASSÍS” a les 19,30h, a la Cripta del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona. Preparat pels frares caputxins.

23 d'octubre, Sant Joan de Capestrano

26 d'octubre, 20:30h, adoració al Santíssim el Santuari de sant Antoni de Pàdua, C. Santaló, 80 Barcelona

27 d'octubre, 20h, Pregària Contemplativa amb cants de Taizé
A la Cripta del Santuari de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona

29 d'octubre, 5è diumenge

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es